

A GYÖNGYSZEMŰ
SÁRKÁNY 1.

A SÁRKÁNY VÉGZETE

finep
selection

ESZES RITA

ESZES RITA

A SÁRKÁNY VÉGZETE

A GYÖNGYSZEMŰ
SÁRKÁNY 1.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Dalmának, aki mindig megtalál, akárhányszor elvesznék.
Gyerekkorunk óta.*

虎尔乘 古屋乎越而 青渊尔 蛟龍取将来 劔刀毛我
境部王の短歌、『万葉集』所収、奈良時代

*„Bárcsak lenne egy tigrisem, hogy átugrathassak vele az öreg
kunyhón, egyenesen a zöld medencébe, és megölhessem a vízi sárkányt
a karddal, amely képes elbánni vele.”*

*Szakaiibe herceg tanka-verse
a Tízezer falevél gyűjteménye című kötetből,
Nara-korszak, Japán*

Történelmi áttekintés

– Csak megszállottaknak! –

Japán Nara-korszaknak nevezett időszaka ugyan csak hetven évig tartott (710–784), alatta mégis három császárnő is uralkodott az országban. Nara – akkori nevén Heidzso-kjó – a kínai Tang-dinasztia fővárosának, Csang An-nak mintájára épült, mint Japán első valódi fővárosa; korábban ugyanis az uralkodó halálakor mindig új uralkodói várost is választottak, hogy ne lehessenek benne rossz szellemek.

Genmei császárnő az akkori kor szerint valóságos metropoliszt hozott létre a maga százezer – fénykorában háromszázezer – lakosával, ahol virágzott a művészet és a kultúra. Ugyancsak ő honosította meg a kínai típusú államvezetést és a buddhizmust, a nők viszont személyének köszönhetően sokkal jobb helyzetben voltak, mint a mintaként szolgáló Kínában.

Utóda, Gensó császárnő megrendelésére készült el az uralkodása alatt a Nihon Soki, a főleg mítoszokra és legendákra fókuszáló Kodzsiki után az első valódi történelemkönyv, amelyből ma is sok mindent megismerhetünk az ország múltba vesző több ezer évéből.

Kései utódjuk, a kétszer, két néven is regnáló Kóken/Sótoku császárnő azonban hírhedt viszonyt folytatott egy buddhista szerzetessel, akinek politikai kinevezései akkora botrányt kavartak, hogy miatta

a nőket nyolcszáz évre kizárták a trónutódlásból, buddhista papok pedig többé nem viselhetek politikai hivatalt.

A korszak utolsó császára, Kónin, uralkodása alatt az államkassza és az elődje miatt korrumpálódott hivatalok helyreállítását tűzte ki célul, de később feleségével együtt összeesküvés áldozata lett: udvari haláleseteket bizonyítottak rájuk, amiket állítólag átkokkal és fekete mágiával okoztak.

Japán ötvenedik császára, Kanmu uralkodását átmeneti időszaknak tekinthetjük a Nara és Heian korszakok között. Trónra lépésekor a császár ismét új fővárost alapított, Nagaoka-kjót (784–794). Noha a terület kedvezőbb földrajzi adottságokkal rendelkezett elődjénél, mégis annyi katasztrófa sújtotta tíz év alatt, hogy rövid idő alatt az enyészeté lett. Bár neve fennmaradt, palotája több mint egy évezredre elveszett, csak 1954-ben fejezték be feltárását a régészek.

A szerencsétlenségek miatt 794-ben a főváros hivatalosan is átköltözött Heian-kjóba, a mai Kiotó területére, és ezzel beköszöntött a japán aranykornak nevezett Heian-kor (794–1185), amelyben felvirágzott a már Kínától önállósult kultúra, az irodalom és a művészetek. Történelmét tekintve ekkor kivételesen békés időszak köszöntött a szigetországra.

Ez a regény még éppen az aranykor előtt, a tíz év szerencsétlenség végóráiban játszódik.

Útravaló a könyvhöz

Végy egy nagy levegőt!

*Tartsd vissza, ameddig csak tudod, és közben számold
a másodperceket!*

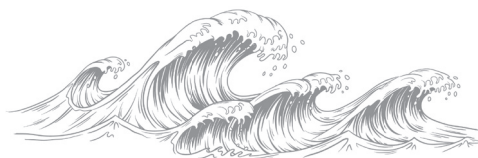
Meddig jutottál?

Hosszúnak érződött az idő, igaz?

*Most már talán elhiszed,
hogy egyetlen pillanat is képes mindent megváltoztatni.*

Használd ezt a tudást bátran az élet minden területén!

EGY

Akuma, a sárkány

AZ ÉLES FÁJDALOM A FEJEMBE HASÍT, és hiába nyitom tágra a szemem, nem látok semmit, csak a mindent elborító fényeséget. Aztán jön a sötétség, mint egy hatalmas világégés után. Talán az is történt.

A számat eltátom, fulladozni kezdek, és minden eltűnik, ami addig körülöttem volt. Zuhanok, a mélység helyett elképesztő magasságokba, a testem szétszakad a ránehezülő örületes nyomástól, ahogy valamiféle láthatatlan erő kiszippant a tenger alatti otthonomból.

Eltűnnek a fényes ékkövek, a magasba nyúló, gyöngyházfényű tornyok és minden különleges lény, amely a színes halrajok között addig menedékre lelt nálam.

Hunyorgok, pislogok, fojtogat és körülölel a jeges víz, a tudóm ég, lángol, és már újra látok valamennyit: apró buborékok úsznak a szemem előtt, amik az orromon és a számon át távoznak, megtelepszene a bőrömön, mielőtt szétpattannak, semmivé foszlanak, mint én magam és az életem.

Hiába van nyitva a szemem, nem ismerem fel, merre sodródok, hiába próbálok levegőt szívni, csak vizet nyelek.

Megölték a legjobb barátomat.

Ellopták az isteni hatalmammat.

És egy ember volt erre képes.

Hogyan?

A világom pedig, válaszul minderre, egyszerűen kilökött magából.

Zsigeri düh árad szét az ereimben. És... még sehol sem vagyok a felszín felé vezető úton, amikor először megfulladok. Mert magam is embertestbe kerültem.

Újra és újra meghalok a nyílt óceánon, és nem tudom, meddig lebegek tér és idő között, test és tudat nélkül. Embertestben rekedni a víz alatt embertelen érzés. Nem tudom, mikor fogom legalább egyszer túlélni. Kijutok-e ezek közül az áramlatok közül valaha. Megtalálom-e még, ha nem is a hazautat, de a helyes irányt, vagy valamit, bármit, amiben megkapaszkodhatok, hogy a felszínen tartson...

A homokos kavicsokon fekszem, a testemet hínár borítja. Felköhögök, és vizet hányok, aztán kimerülten elterülök a hátamon és csak... létezem. Vajon mennyi idő telt el a trónfosztásom óta? Egy örökkévalóságnak érződött.

Fölöttem az éjszakai sötétség, a lábamat még mindig a tenger nyaldossa. Sípolvá beszívom a levegőt. Fáj, de működik a testem. Könyékből felemelem a karom, és még mindig hanyatt fekvé kicsit oldalra fordítom a fejem, hogy szemrevételezzem a megváltozott kezem. Széles, lapos ujjaim vannak, méghozzá öt darab, kerek, tompa körmökkel. A csuklómnál a pikkelyeimet idéző, hullámszerű, kék minta indul felfelé a karomon, még nem látom tisztán. Minden

erőmet összeszedve, lendületből magam elé emelem a másik kezem is, félresöprom a rátelepedő növényeket. A bőröm sima, de mindkét alkarom egyformán mintás.

Nagy levegő. Fáj. Felülök. Az is fáj.

Fáj a fejem is, mintha vízzel teli edény lenne csupán. Újból a kezeimre meredek, a karomon felfelé futó tetoválásokra, amik a könyököm felett egyre elhalványulnak, és a vállam táján a bőröm alá vesznek. Ugyanilyen rajzos a lábszáram is, ameddig látom. Fölötte szakadt, viseltes ruhák takarnak, szinte már csak rongyok. A mellkasom széles, a végtagjaimhoz hasonlóan enyhén szőrös. A mélyén szúr a szívem. Odakapok hozzá, aztán az arcomat is megnyomkodom, kisöprom belőle a rátekeredő vizes hajtincseket.

Ez nem lehet! Már mint lehet, persze hogy lehet, de nem így.

Van emberalakom. De ezeknek az ábráknak... ezeknek nem kéne rajtam lennie. Én nem a halandók istene vagyok, és a különös rajzolatok csak gyanúba kevernek előttük.

Ráharapok a nyelvemre. Vastag és húsos, mint egy emberé, de... a vége még mindig villás. Mintha valami köztes állapotban rekedtem volna, és nem tudok rajta változtatni.

A homlokomhoz kapok, legalább nincs szarvam. A bőröm ott is sima, de egy heget tapintok a közepén, ami fájdalmasan emlékeztet rá, hogy megfosztottak a hatalamtól. A harmadik szememként viselt ékkövektől.

A tenger felé nyújtom a kezem, irányítani próbálom a víz mozgását, de nem megy. Ebben a formában nem. Tehetetlen vagyok.

És egyedül. A veszteség belém mar és megcsavarja a belsőmet. A legjobb barátom, a lány, akivel kölyökkorunk óta együtt szeltük a habokat, nincs többé. Legalábbis azt hiszem. Nem láttam a halálát, de elhiszem, hogy megölték. Érzem a hiányát, mint egy kardcsapással

lehasított végtagét. Jelen van bennem a nemléte. Vele nőttem fel, ő volt a dajkám a szüleim halála után, a tanítóm, amikor kisgyerek voltam, az első csók kamaszkoromban és a bizalmas támaszom felnőttként. De talán... talán tévedhetek is, elvégre nincs velem a harmadik szem. A gyöngy nélkül nem látom tisztán a jövőt, csupán mardosó érzések kóvályognak bennem az Umiko nélkül kiüresedett életem lehetőségeiről.

Gyerünk, szedd össze magad, még semmi sem biztos! Vissza kell jutnod, hogy megtudd. Vissza kell jutnod, és harcolni a birodalmaidért.

Feltérdelek, visszanyelek egy újabb öklendezést, és a vízhez araszolok. A következő hullámnál odahajolok a partot mosó felszínéhez, és ráhunyorgok a tükörképemre. Először nehezen veszem ki az arcom részleteit, a víz vissza is húzódik előlem egyszer, de aztán újra felém nyomul. A felszíne megnyugtat, már tudok fókuszálni, a látásom ismét kiélesedik, nem számít, milyen sötét van.

Második nézésre biztos vagyok benne, hogy a szemem sem áll jól. A pupillám még mindig hosszúkás, akár egy csúcsára állított rizszem. Pislogok néhányat, keresztüllátok a sötétségen, magamba fogadom. Illik a kocsonyás, sötét érzésekhez a szívemben. Igen. Embertestben vagyok, de még mindig sárkány. Szerű. A képességeim nélkül viszont aligha tűnök többnek az embereknel, ezért így... nem is félnék majd tőlem. Nem túl komfortos gondolat. Jobb, ha nem látnak meg.

Körbefordulok, rajtam kívül senki sincs a feketeségbe mártott partszakaszon. Gyorsan ki kell találnom, hogyan tovább!

Túl hirtelen állok fel, imbolygok kicsit a terpeszbe vetett lábaimon. Újra a tengerre nézek, nekem annak mozgása a biztos pont, ezt a mozdulatlan földet még szoknom kell.

Kicsit távolabb fekszik valami, ami idegennek hat a tájban: gömb-szerű forma a kavicsok között, ágak állnak ki belőle. Aztán meglátom, hogy egy sisak az. A harci sisakom. Odasietek, letérdelek és felszedem, a szabad kezemmel pedig ismét a fejemet tapogatom.

A szarvam ott van a sisakon, bogas agancsok formájában meredezik róla szerteszét. A sisak elején megvan a lebillenthető védőmaszk, erős fém mindkettő. Ez jó álca lesz. *Kissé barátságatlan*, de jó.

Reméljük, a többség a közelemben sem mer jönni tőle.

Mielőtt felvenném, szinte öntudatlanul veszem észre és fordulok abba az irányba, ahol a tenger hullámozásának hangja megváltozik a hátam mögött. Hallom a karcsapásokat, amik megtörik a vízfelszín. Gyorsan leülök, igyekszem kényelmes pózt felvenni, olyat, amiben mozdulatlanul tudok maradni, akár órákig, ha kell. Hiába, a testem remeg, kezd összeomlani a megpróbáltatások után. Vajon mennyi ideig lebegtem a víz alatt? Hányszor haltam meg? Összeszámolni sem tudom.

A halál emlékétől a sisakot egyre erőteljesebben szorítom a kezemben. Ezek az agancsok az egyetlen fegyvereim, a tehetetlen düh pedig olyan mértékben növekszik bennem, ahogyan párolog a maradék erőm.

Egy lány emelkedik ki a vízből. A kezem még jobban ökölbe szorul. Olyan, mint az a másik volt, az a tolvaj. Az a gyilkos. A trónbitorló.

Egy ama, tehát Japánban vagyok. Az efféle bűvárok hazájában. És ez nem is lány, hanem felnőtt nő. Ennek ellenére teljesen meztelen, és amikor azt mondom, *teljesen*, úgy is értem: se ruha, se szőr, se semmi. A hagyományokat követve ez a példány is éles kagylókkal leborotválta az egész testét, hogy áramvonalasabb legyen a víz alatt. A vízcseppek akadálytalanul végiggördülnek a bőrén, de a haja

csapzottan a fejére tapad, hiányzik róla a védőjelekkel teleírt vörös fejkendő. A derekára madzaggal odakötött késnek köszönhetően viszont vélhetőleg meg tudja védeni magát. *Jó nagy* kés, mit ne mondjak.

Bár nem tudom, mennyi ideig sodródtam a vízben élet és halál végtelen körforgásában, azt hiszem, vagy furcsán változott a világ, vagy ez a nő egyszerűen bolond.

Mert hiába van kése, ha a természetfelettitől oltalmazó jelei nincsenek. És nem követi senki. Nincsenek társai. Nincs rákötvé sem bója, sem vödör, ami a felszínen lebegne, hogy megmutassa a pontos helyét, amíg ő alatta vadászik. De ilyen sötétben már úgyszem látna az orráig sem senki emberfia, sem a víz alatt, sem a víz felett. Hiszen a nő engem sem vesz észre, pedig alig néhány méterre ülök tőle. Védőjelek nélkül meg pláne csak egy örült marad a tengerben vagy megy be oda ilyen esti órán.

Hirtelen hangokat és futó léptek zaját hallom, fáklyák fénye lobban a távolban. Még jobban megmerevedek, szinte levegőt sem veszek, nehogy felfedezzenek. A nő is hallja a zajt, de nem foglalkozik vele, nagyot sóhajt, némán mozog a szája. Én is kinyitom a szám, nehogy a fogaim összekoccanjanak a vacogástól, és felhívják rám a figyelmet. Aztán a nő visszafordul a víz felé, és a sötét horizontra szegezi a tekintetét.

– Hát itt vagy végre! Azt sem tudtuk, hová tűntél, hogy tehetted ezt? – sipítja az első odaérő társa. Igen, valóban Japánban vagyok, úgy beszélnek. Legalább ez is megmaradt: értem és szólok az emberi nyelveket.

Rögtön az első nő nyomában egy másik fut, majd egy harmadik, egy negyedik, egymás szavába vágva kiáltoznak, amíg elérik a vízből

jövőt, és még utána is. Ez már életszerű. Egy csapat bűvár öt-hat főből áll, hogy vigyázni tudjanak egymásra. Mind egyformák, leszámítva, hogy a többire piros színű, egyszerű kendőruha van kötve, és azonnal a pucér társukat is beborítják eggyel.

– Nem lehetsz ilyen felelőtlen!

– Vagy egy órája keresünk!

– Mi volt a célod ezzel?

– Szeinát már nem támaszthatod fel! – Ettől megfagy körülöttük a levegő, de bennem is.

Minden erőmre szükségem van, hogy továbbra is mozdulatlanul üljek és ne húzódjak közelebb. Kedvelnem kéne ezeket a nőket, elvégre a tenger gyermekei, többet vannak víz alatt, mint szárazföldön, de most csak arra az egyre tudok gondolni. *Szeina...* Ismerem a nevét. *A nevem Szeina, és azért jöttem, hogy megfosszalak a hatalmadtól.* Tehát halottnak hiszik. Talán nem véletlenül kötöttem ki éppen itt, a sors és a többi isten így akar egyenlíteni!

A vízből kiemelkedett nő még mindig nem reagál az aggodalmaskodó vádakra, hagyja, hogy a többiek megtörlögessék, és az ő teste köré is odakanyarítsák a jellegzetesen egyszerű ruházatot, amit aztán a derekán egy újabb zsineggel húznak meg. Azon kis szütyő lifeg, a kése többé már nem látszik, de tudom, hogy ott van, az anyag alatt a bőréhez simul.

– Tudod, mire lenne inkább szükséged? – vihogja az egyik nő, az, amelyik az előbb rosszat szólt, és kimondta *A Nevet*. – Egy nagy üveg piára és egy jó nagy fa...

– Felejtésre! – válaszolja egy másik a szoros körben tobzódó csoportból, és oldalba könyökli az előzőt.

– Ezt mondom én is. Pasi és pia.

Na, igen, bűvárok. Közönségesek. Szabadosak. Öntörvényűek. Nyilván ezért tudott kikötni az az egy is a palotámban. Csellel. Gyilkossággal. Kegyetlenséggel. Itt helyben meg kéne ölnöm mindet, pusztán azért, mert ismerik a trónbitorlót, mégsem mozdulok.

Többet kell megtudnom erről a Szeináról. Mit művelt pontosan a legjobb barátommal? Miért nem állta útját semmi és senki? Hogy jutott le a tenger mélyére? Más is utána tudná ezt csinálni?

Mondjuk én magam. Mert ha fel akarom venni vele a harcot, először is vissza kell jutnom. Ami nehezen fog menni, ha ebben a testben állandóan megfulladok a víz alatt.

A bűvárnők közrefogják azt a nem túl okos példányt, és férfi nemi szervekről hahotázva elindulnak vele a parton. Olyan közel mennek el mellettem, hogy majdnem a fáklyáik fénypázmája alá kerülök, felém lebbenti a szellő a bőrükből, a kendőikből áradó só- és tengerillatot.

Kellemes és otthonos, de most nem gondolhatok erre. A feladatomra koncentrálok, arra, hogy az éles látásommal sötétben is milyen könnyű lesz követni őket. Aztán majd alaposan megfigyelem mindet, és kiválasztom közülük a megfelelőt.

Az áldozatot.

Akinek elaltatom a gyanakvását, a segítségével végrehajtom a tervemet, hazajutok, és bár ő ebbe belehal majd, ez esetleg még bosszúként is szolgálhat Szeinával szemben, aki *mindent* elvett tőlem.

Ha Umikóra gondolok, semmilyen bosszú nem tűnik elég kegyetlennek. És ezért egyáltalán nem fogom sajnálni azt, akitől a hazautam során elveszem majd az utolsó csepp lélegzetét is, hogy az élete árán én életben maradjak.

A tervem semennyire sem működik. Órák óta hallgatom ezeket a nőket, és csupa sületlenséget beszélnek. Egyre részegebbek a pálinkától.

Mivel ez egész biztosan nem egy császári üzemeltetésű főzde, azt mondhatjuk, hogy egy illegális italozóban vagyunk, ami zsúfolt a pici asztaloktól, és büdös a füstös zsírral égő fáklyáktól, az opálos, üledékes alkoholtól, amit egy agyagedényben gőzölnek az egyik sarokban. A búvárok itt az egyetlen nőnemű egyedek, ennek ellenére talán én vagyok feltűnőbb jelenség. Nehéz megmondani, kitől húzódnak távolabbra a helyi halászok: tőlük vagy tőlem.

Ők hangosak és összevissza csacsognak, én néma vagyok, az agyam körbe-körbe jár. *Szeinán*. Hogyan volt képes arra, amit véghez vitt? És miért volt útjában Umiko? Most akkor... ő lett a tengeristen? Helyettem? Mit tett a népemmel?

A nők előtt sok-sok kancsó, pohár és nevenségesen apró tányérka hever, én a gondolataimtól felzaklatva egyetlen kupát szorongatok egyre erősebben a markomban. Néha lazítani próbálok az elfehéredő ujjaimon, és a többieket utánozva számhoz emelem a poharat, de nem iszom belőle, mert nem lankadhat a figyelmem. Ezzel a fajta doburokuval amúgy is résen kell lenni. A japánok két erjesztett itala közül ennek kéne gyengébbnek lennie, de ezek az egyszerű népek itt nem jutnak rizshez, csak a jó ég tudja, mi mindent főztek bele helyette. Torokkaparó, sűrű és zavaros az eredmény, biztos vagyok benne, hogy legalább olyan furcsa tettekre sarkallja az embert, mint egy erősebb szaké.

Hogy egyet mondjak, rögtön itt vannak például ezek a nők, akikről meggyőződésem, hogy a hely csak azért viseli el a jelenlétüket, mert tőlük van az itteni étel nagy része: tengeri sünre, hínárokra, rákokra, osztrigára vadásznak a vízben álló nap.

Az egyik nő most felmászik az asztalra, ami körül a többiek a földön ülnek. Megbillen a lépéstől, pedig alig a térdéig ér a tákolmány, egy másiknak úgy kell megtartania. Pontosan a seggébe markol. A nő még inkább röhög, majd hamisan dalra fakad, a társa meg elengedi, de előtte rácsap egy hatalmasat a fenekére, és ő is boldogan kacag a saját viccén... Aztán talpra ugrik, kibuggyan a fél mellette a kendő alól, de ez nem zavarja, a testét tekergetve tánra perdül.

Fáradtan felsóhajtok. Akármennyi időt töltöttem is tudatom nélkül a víz alatt, az emberek barbárok maradtak, ez a helyzet.

Két másik nő enyelegve csókolózni kezd. A többi vendég elkerekedett szemmel bámulja az orruk előtt kibontakozó jelenetet, nekik nem adatik meg a sisak maszkjának árnyéka úgy, mint nekem.

Ugyanakkor pont ez tehet róla, hogy csak az utolsó pillanatban veszem észre, hogy az ötödik, épp az a félkegyelmű, amelyik úszni ment az éjszakába, felkel az asztal mellől, és felém igyekszik a fáklyák fényében. A következő pillanatban leül velem szemben, anélkül, hogy megkérdezné, oda invitálom-e magamhoz. Rákönyököl az asztalra, az arcát megtámasztja a kézfején, aztán a könyökét oldalra csúsztatja, és mosolyogva próbál belesni a fejfedőm alá.

– Szia, Azumi! – kuncogja. Nem jár sikerrel, hiába próbálkozik, mert egy vékony gyolcsot a szemem elé kötöttem, hogy véletlenül se tudjon senki belenézni a maszk kivágott szemrésein keresztül sem. Én így is jól látom őket. Kellően élesen. Ez a lány például egyáltalán nem szép.

– Nem ez a nevem – szűröm a fogam közt, hogy ne láthassa meg a nyelvem egy pillanatra sem, és visszapillantok a társai felé, akik látólag észre sem vették a hiányát.

– Tüdoom – évődik még mindig mosolyogva, és a szabad kezét előrenyújtja, odateszi az enyém mellé, a görcsösen markolt poharam

másik oldalára. – De engem nem téveszt meg. A ruhád olyan, mint a helyieké, de a sisakod... a sisakod az az azumi törzs harci sisakja. Hogy keveredtél ide?

Nos, a ruhám azért olyan, mint a helyieké, mert leütöttem és kizsebeltem egy fickót a kocsmá mögött, mielőtt bejöttem. Muszáj volt, rongyokban még feltűnőbb lennék, és pénzem sem akadt. És talán... talán ez a lány nem is félkegyelmű.

– Pontosan hova is? – kérdezem, mintha legalábbis én az volnék.

– Pfff – horkant fel, és megragadja a kupámat a másik irányból, amit még mindig szorongatok. – Őrüdt nagy móka lehetett, ha azt sem tudod, hol vagy, barátom. Hát akkor, az istenek hoztak Kósirahamába! – Megpróbálja felemelni a poharam, de én is fogom.

– Szerintem eleget ittál – közlöm vele halkán. Kósirahama! Az összes mennyekbe is, az egy pár kalyibából álló, pőre tengerparti szakasz Okinavától északra, még Kjúsun és Sikokun is túl, Honsú déli részén. Nagyon messzire elsodródtam!

A lány félrebillentett fejjel, hitetlenkedve néz rám, amiért nem tudta megszerezni a poharam, de aztán a keze mégis ellazul az enyém mellett. Az ujjbegyei a tenyerem párnájához érnek, és megbizsergetik a bőrömet, a körme finoman karistol. A pillantásom az asztaltársaságáról a kezére, onnan az arcára vándorol.

Jól van, amikor azt mondtam, hogy nem szép, úgy értettem, az emberek világában nem számíthat annak. Már amennyire én ezt meg tudom ítélni. A bőre napbarnított, és egyáltalán nincs rajta sem ólomfehér, hogy világosabbnak hasson, sem semmilyen egyéb festék, hiszen nyilván minden leázna róla a víz alatt, nem akar ilyesmivel bajlódni. Szóval teljesen természetes. Nagy szája van, és az is szinte ugyanolyan barna árnyalatú, mint a bőre. Ha kicsit is adna magára, a közepét vörösre pingálná, és megpróbálná minél kisebbnek és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

csücsöríbbnek mutatni. A szemöldökét is inkább kiszedné vagy elfedné, de neki az is kusza és széles. A haja mindössze vállig ér, semmiképp sem a divat, inkább szintén a praktikusság végett, és kibontva hordja, teli kócos gubancokkal.

Talán sosem látott fésűt, olyan faragatlan, és le sem tagadhatná, hogy a vízből jött, ami... más körülmények között nekem mégis csak szimpatikus lehetne, de arra az átkozott Szeinára gondolok, akit a többiek szerint már nem támaszthat fel. Talán még mindig siratja és nagyon is jól ismeri, akár szeretheti is éppen, és emiatt erővel kell megállnom, hogy megnyaljam a szám szélét, amikor eszembe jut, hogyan is kellene felhasználnom a saját céljaimra.

A lány mostanáig csak nézett, pontosabban belebambult az arcomat fedő maszkba a sisak alatt, aztán hirtelen megvonja a vállát, mintha meggyőzőné magát, hogy mégsem kell felháborodnia azon, hogy nem osztom meg vele az italomat.

– Van kedved lefeküdni velem, Azumi? – kérdezi teljes egyszerűséggel, mire felsóhajtok, és elkezdem kijavítani, mert:

– Már mondtam, hogy nem... – Aztán felfogom a mondat elejét is. Azt hiszem, jól értettem, még az asztaluktól idehallatszó hamis danálás ellenére is. – Mit kérdeztél? – ráncolom a homlokom, amit nyilván nem is láthat a sisaktól.

A lány tovább vigyorog, feláll, elnagyolt mozdulatokkal elengedi a poharam, és hátrakaszál a kezével a levegőben, a másikat meg ugyanolyan félkörívben előrehúzza, és megfogja vele a csuklóm. Én is eleresztem a poharat, csak, hogy ki ne boruljon, és most a levegőben lóg a karom, az övé folytatásaként.

– Gyere! – biccent a lány az ajtó felé.

A társnői továbbra sem pillantanak felénk, de a többi vendég igen. Nem akarok nagyobb feltűnést, úgyhogy talpra állok én is, és